

кани триумфално се вѣсти при стѣнитѣ на Цариградъ и въ очертанието на новата възродена България включи Солунъ и Охридъ.

„Твоя рука намъ подымаетъ

Изъ пыли вверженныхъ дѣтей“¹⁾,

България ще проглася за своята Освободителка, вирайки се въ историческия С.-Стефански Договоръ.

Не слѣдъ дълго врѣме отъ ратификацията на С.-Стефанския договоръ, българскиятъ народъ ликуващъ, благославещъ Бога за великото това дѣло на милосердието, счете за своя висша длъжностъ да поднесе на виновника, творителя на неговото щастие, своята данъ на признателностъ; и ето на 10-й Августъ 1878 год. Българскиятъ народъ, чрѣзъ своитѣ многобройни прѣдставители отъ всички покрайнини на Българската земя, въ С.-Стефано, тамъ, гдѣ се създаде възроденото трето българско царство, поднесе на Царя-Освободителя посрѣдствомъ Неговия първи сподвижникъ главнокомандующия Николай Николаевичъ слѣдния адресъ:

„Ваше Императорско Величество,

Великото събитие се свърши. България, която отъ нѣколко вѣкове насамъ се намираше подъ владичество на едно чужденародно и иновѣрно племе, се счита днесъ честига, за дѣто въ Твоето Августейше лице приема своята свобода.

Българския народъ встѣпва днесъ въ новъ животъ той добива право да се именува свободенъ, той може вече открито и гръмогласно да слави името Христово, той има надежди, че отъ тукъ нататѣкъ

1) Одесскій Славянскій сборникъ, год. 1880 стр. 7, 8, 9 и 11 изъ рѣчьта на професора А. А. Кочубинскій.